

Tidsgrænsen for skattepligtigt Ophold i en Kommune nedsættes til 2 Maaned. Jeg tror, det har stor Betydning for mange Kommuner, der ligge tæt op imod store Købstæder, tæt op imod Kjøbenhavn og større Byer i det hele taget. — Jeg er ligeledes enig i, at det er rigtigt fremdeles som hidtil at dele Skatten mellem Kommunerne i Forhold til Opholdets Variæghed. Men saa tilføjes der en ny Bestemmelse i § 1 b, at der skal stønnes over, om dette Ophold i en anden Kommune er midlertidigt eller ikke. Jeg tror, det vil være uheldigt at komme ind paa dette Skøn, som vil være vanskeligt at afgøre i mange Tilfælde, og det vil være til ikke saa ringe Skade, navnlig for enkelte Kommuner i Kjøbenhavns umiddelbare Nærhed. Jeg tror ikke, det er værd at komme ind paa andre Bestemmelser om midlertidigt Ophold end de, der indeholdes i Forslagets § 1 c.

Dernæst skal jeg gaa over til at omtale § 2 om Skattevedtægter. Jeg havde hellere set, at det havde været Sogneraadene, der skulde have Lov til at affatte disse Vedtægter, naturligvis med Amtsradaenes Approbation, hellere det, end at det skal være Amtsradaene, der skulle fastsætte fælles Skattevedtægter for Amtets Landkommuner, som disse skulle følge, thi det er jo Ligning efter Formue og Lejlighed. Jeg tror, at hvis denne Bestemmelse gennemføres, er det et Tilbagestrid og ikke et Fremstrid. Forholdet er for Djæbløket saaledes, at Sogneraadene have et temmelig frit Skøn med Hensyn til Paaligning paa Formue og Lejlighed. Men gennemføres denne Bestemmelse, vil det have til Folge, at mange Sogneraad mod deres Vilje blive tvungne ind paa noget, som de maaske hverken anse for retfærdigt eller billigt. Jeg mener altsaa, at Bestemmelsen er et Tilbagestrid med Hensyn til kommunalt Selvstyre.

Men jeg har en Indvending mod disse Skattevedtægter, som efter min Mening vejer endda ikke saa lidt mere, nemlig den, at jeg ikke kan forstaa, at man vil indskrænke sig til en saadan Bestemmelse med Hensyn til Reglerne for den kommunale Besatning som blot at tale om en Skattevedtægt, uden at man i det hele taget indlader sig paa at give nogen Regel. Nu har man i en hel Menneftaalder følt Savnet af saadanne Regler, og saa giver man en ny Lov, hvori man ikke indfører nogen Regel alligevel! Disse Vedtægter ville jo komme til at handle om to Ting, saa vidt jeg kan dømme. For det første ville de komme til at dreje sig om Reglerne for Ansættelsen af Skatteindtægten, og for det andet om Reglerne for selve

Skattens Ansættelse. Jeg kan forstaa, at man kunde finde det nødvendigt at opgive at gøre videre ved Skattevedtægter for det sidste Punkts Vedkommende, for Reglerne for selve Skattens Ansættelse; men jeg forstaaer ikke, at man paa en vis Maade erklærer sig Fallit med Hensyn til at give Regler for Ansættelsen af Skatteindtægten. Vi have jo et godt Grundlag fra Fortiden. Jeg har haft Lejlighed til at lægge kommunal Ligning efter Krigsskatloven af 21de Marts 1864 og efter Lovene om overordentlige Skatter af 25de Juli 1867 og 2den Juli 1870, og endvidere har jeg foretaget Prøveligning efter det Jonnesbech'ske Lovforslag i Sommeren 1872, inden det om Efteraaret blev forelagt Rigsdagen. I alle disse tre Love og det fjerde Lovforslag indeholdes der bestemte Regler for Ansættelsen af Skatteindtægten, og min Erfaring gaar ud paa, at de ere i alt væsentligt helt gode, helt fortrinlige, og jeg har ikke fra nogen Side hørt, at man har haft væsentlige Indvendinger mod disse Regler, navnlig saaledes som de ere udtrykte i Loven af 2den Juli 1870 § 2, og som de omtrent ordret ere gentagne i det Jonnesbech'ske Lovforslags § 9. Naar man nu har et saadant Grundlag, som er prøvet og fundet godt, hvorfor skal man saa ikke, enten helt eller i alt Fald efter en Revision, maaske med enkelte Forandringer, sætte disse Regler ind i dette Lovforslag, som her foreligger, om den personlige Kommuneskat, og derved altsaa saa nogenlunde ensartede Regler for Ansættelsen af Skatteværdier, Skatteindtægter?

Noget andet er ganske vist Reglerne for selve Statteansættelsen. Der kan jeg nok forstaa, at Meningerne ville være mere delte, og derved ville Vanskelighederne blive større. Der have vi i Fortiden staaet over for store Vanskeligheder. Navnlig den Side, hvortil jeg hører, har særlig holdt paa 3 Punkter ved Reglerne for Statteansættelse. For det første, at der skulde gøres Forstel paa den Indtægt, man har af Formue, og paa den, der haves af personlig Virksomhed, idet vi nemlig have gjort gældende, at naar der f. Eks. indtræder Sygdomstilfælde, flyder Indtægten af personlig Virksomhed ikke, medens Indtægten af Rentenydelse flyder lige godt, hvad enten vedkommende er syg eller ikke. — Videre have vi holdt paa, at der skulde indføres stigende Skala, idet vi have sagt som saa: Det, som en Familie strængt taget behøver for at leve, kan der egentlig ikke svares Skat af; der kan egentlig kun svares Skat af Overskuddet. Naar vi f. Eks. sige, at af 2 Familier har